

S
A
M
O
R
A
S
T
I
N
I
K

2000/2001

SAMORASTNIK

GLASILO UČENCEV PREDMETNE STOPNJE (od 5. do 8. razreda)

OŠ Prežihovega Voranca

Ravne na Koroškem

V ŠOLSKEM LETU 2000/2001

KAZALO VSEBINE

NASLOV	STRAN
UVODNE MISLI	3
OB LJUDSKI PESMI DESETNICA	4
MODERNI VARIANTI CESARJEVIH NOVIH OBLAČIL	5
UTRINKI IZ PISEM PETOŠOLCEV	6, 7
TIK PRED POČITNICAMI	8
ŽELJE 6.a OB VSTOPU V LETO 2001	9
VRAŽEVERNI SMO IN RADI PRETIRAVAMO	10, 11
TUDI ZALJUBLJENI SMO ŽE	12, 13
- Romeo in Julija sodobnega časa	
- Ljubezen (likovna pesem)	
- Snubitev	
- Ljubezen pod jablano	
POGAJANJE DOMA IN V ŠOLI	14, 15
MAWO PO NAŠE . . .	15
RAZMIŠLJANJE O PREGLOVIH GENIJIH	16
KO PRIDE SUŠA	17
PISMO Tonetu Pavčku	
KRALJ MATJAŽ	18, 19
IMAMO BOGAT DOMIŠLJIJSKI—PRAVLJIČNI SVET	20, 21, 22
TUDI LILIPUTANCI SO NAS OBISKALI	23
OSMOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO IN POSLAVLJAMO	24, 25
OSMOŠOLCI ZAMIŠLJENO GLEDAMO V DNEVE PRETEKLE	26
PREDSTAVITEV RISBE ZA LIKOVNO OPREMO	27

Vse šolsko leto smo 5., 6., 7. in 8. razredi pri pouku slovenščine pisali spise in pesmice. Nekateri so pisali o kralju Matjažu, osmošolci so razmišljali o Romen in Juliji v današnjem svetu, eni so se zaljubili, drugi prepirali, tretji so komaj čakali na počitnice . . .

Ne bom vam izdala vsega, ampak si vzemite čas in poiščite primeren prostor, kjer boste lahko v miru prelistali in prebrali naše šolsko glasilo Samorastniki.

Veronika Budna, petošolka

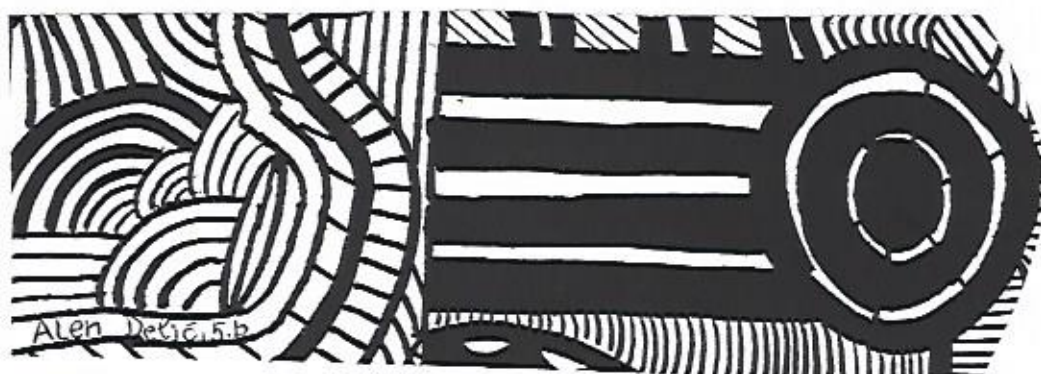
Novim Samorastnikom na pot!

Osaka številka našega šolskega glasila Samorastnik je samorastnik zase. Rase z ustvarjanjem naših otrok, njihovo ljubeznijo do jezika in s čutom za pisanje. Mnogi poskušajo iti po Prežihovi poti . . .

Poiščite in odkrijte na straneh in med vrsticami kakšnega mladega literata!

Vanja Benko, mentorica

Izseki iz pesmi petošolcev,
ki so jih zapisali ob ljudski pesmi
DESETNICA

Devet sester jo je objelo
in vse je bilo veselo.

Ana Ranc, 5.b

Desetnica na gradu ostane,
mati jo objame.

Katja Franc, 5.b

Takrat mati spozna,
kako trpela je sirotica.
Tako j prenočišče ji da,
kraljeviča pa za moža.
Zdaj je Desetnica
najbolj srečna gospa.

Mojca Roženičnik-Korošec, 5.a

Ko hčerkica se vrnila je,
mati v jok planila je.
Sestric deset
skupaj je bilo spet.
Obljubili so si,
da nikoli več narazen ne bodo šli.

Tjaša Pori, 5.b

Potem še en otrok se ji rodi —
deseti fantek se porodi
in vsi oddahnejo si.

Blaž Lečnik, 5.c

Zdaj vem, kdo si ti—
življenja mojega srce si!

Sanja Novak, 5.b

Neja Marčič, 8.b

Vsi petošolci smo pri slovenščini brali pravljico **CESARJEVA NOVA OBLAČILA**. Domenili smo se, da bomo poskusili v skupinah tudi sami zaigrati to zgodbo. Predstavljamo vam moderni varianti, ki smo ju sami napisali in zaigrali.

OSEBE:

TKALKA	(Veronika Budna)
CESARICA	(Metka Božič)
MINISTRICA	(Ema Žaže)

CESARICA: Kakšen dolgočasen dan.

MINISTRICA: Dajte v časopis oglas, da rabite tkalca!

CESARICA: Seveda, takoj poklič!

MINISTRICA: (telefonira) Dober dan, rada bi dala oglas v časopis, da cesarica išče tkalca z visokošolsko izobrazbo in s petimi leti delovnih izkušenj. Zaželen je tudi vozniški izpit in znanje računalništva ter seveda tujih jezikov. Hvala in na svidenje!

(Pozvoni, ministrica odpre vrata.)

TKALKA: Dober dan, prebrala sem vaš oglas!

MINISTRICA: Stopite naprej, da povem cesarici.

(Gre k cesarici.) Cesarica, prišla je tkalka!

CESARICA: Povabi jo naprej.

(Ministrica gre po tkalko in jo pripelje pred cesarico.)

TKALKA: Dober dan, prebrala sem vaš oglas in prišla sem iz daljne dežele, da bi tkala za vas, seveda pa zahtevam dobro plačilo.

CESARICA: Super, pojdite v tisto sobo, tam boste lahko v miru delali.

(Čez nekaj časa gre cesarica pogledat, ali je obleka gotova.)

TKALKA: No, obleka je gotova!

(Cesarica se obleče in zasliši smeh.)

CESARICA: Kaj pa je tako smešno? Saj vem, smejite se moji obleki. Izginite z gradu!

(Z dežnikom jo spodi z odra.

Veronika Budna, 5.a

SLEPAR: Dober dan, gospod cesar! Ste dobili telegram?

CESAR: Da, seveda!

SLEPAR: Vaša nova obleka Vas bo naredila pravega novega človeka.

CESAR: Hvala, hvala! Sedaj pa kar za menoj, za statve vas postavim še nocoj.

SLEPAR: Stkem Vam blago in najlepši vzorec, ki se Vam bo podal lepo.

CESAR: Na procesijo bom šel z njo in pohvaljen bom zelo.

SLEPAR: Blago ima takšno moč, da ga videl bo le malokdo.

CESAR: Oh, kako je to lepo, sedaj videl bom vse to, česar neumnosti in nesposobneži nikoli videli ne bodo.

OBA SKUPAJ: Ljudje na procesiji obleko so hvalili in neumnosti govorili. Otrok nedolžen resnico uvidel je in cesarja zelo užalil je.

Ana Ranc in Katja Franc, 5. b

UTRINKI IZ PISEM PETOŠOLCEV

5.a

Slovenščina mi gre nekoliko slabše kot drugi predmeti. Mislim, da se bo do konca šolskega leta še vse dobro končalo.

Vesna Čepin

V šoli mi gre kar dobro. Prvi dan po počitnicah sem pri angleščini dobila prvo enko v življenju. Zdaj pa sem zavihala rokave in me popoldne uči še soseda, da bi si čimprej popravila oceno.

Sabina Kogelnik

5.c

V našem razredu je zelo hrupno, zato učiteljice kar naprej kričijo. Velikokrat smo že poskusili, da bi posameznike umirili, vendar brez uspeha.

Najbolj me v razredu motijo nekateri fantje, ki venomer govorijo in drugim ne pustijo do besede, hkrati pa jim onemogočajo, da bi poslušali in sodelovali.

Tudi učiteljice niso zadovoljne z našim delom in nas ves čas opozarjajo, naj se poboljšamo. Ker nihče noče poslušati, se vse to samo nadaljuje in se ne konča.

Dragi Peter!

Pišem ti, da me poslušaj, da se boš poboljšal in da ne boš več motil pouka. Ne smeš več tepsti in zafkavati sošolk, ker bomo drugače mi topli in zafkavali tebe ali koga, ki ti je pri srcu. Ker pri pouku ne poslušaj, imaš tudi slabše ocene. Vsi sošolci ti bomo pomagali, da boš postal pridni in da ne boš več motil pouka.

V našem razredu smo zelo glasni, razposajeni in nagajivi. Ampak takšni nismo vsi. Zaradi posameznikov, ki motijo pouk, delo v razredu ne poteka tako, kot bi lahko. Da bi lažje delali, bi jaz nekatere posameznike premestil v drugi oddenek. Če bi to lahko naredil, bi bilo lepše, marsikdo pa bi imel tudi boljše ocene. Želim si, da bi se posamezniki umirili, kajti le tako bo bolje za nas vse. Upam, da se bo to uresničilo.

Sedaj pa ti povem nekaj o razredničarki. Uči matematiko, ime ji je Andreja in piše se Jug. Je ful v redu. Včasih, ko smo sitni, se razjezi. Samo njo ubogamo. Tudi druge učiteljice so v redu, vendar imamo razredničarko najraje.

V razredu bi bilo lepo, če se fantje med odmori ne bi topli in se lovili po učilnici. Mislim, da bo v oddelku boljše vzdušje, ko se bodo fantje poboljšali.

Pri pouku smo »kar« pridni, le Peter je pogosto nemiren in moti pouk. Saj ne rečem, da je on vsega kriv, da ni miru. Tudi mi ga dostikrat s smejanjem spodbujamo.

Povedal bi, da bi nekatere stvari na šoli in v našem razredu spremenil. Rad bi, da se ne bi več prepirali in topli ter da ne bi vsako malenkost, ki se zgodi, tožarili razredničarki. Jaz in Sanja sva se stepla. Najprej je ona mene na oko, potem sem jo jaz v ramo. Hvala bogu, da nisem dobil opomina.

Moji sošolci so me prosili, da vas pozdravim tudi v njihovem imenu. Lepo se imejte v šoli in doma.

5. b

S sošolci se dobro razumemo in smo veliko skupaj. Zelo rada hodim v šolo.

Andrijana Barišić

V šoli je prav pestro. Pišemo teste in nas veliko sprašujejo. Z ocenami nisem najbolj zadovoljna, zato me je kar strah. Postali smo bolj glasni. Ne sodelujemo več tako dobro in drug do drugega smo včasih nesramni. Upam, da se bomo kmalu spet takšni, kot smo bili.

Doris Mithans

Najboljši predmet zame je matematika, ker zelo rada rišem s šestilom. Edino pri slovki imam štirke. Osvojila sem bralno značko in se pri veseli šoli uvrstila naprej. Tudi zaljubila sem se, vendar ne v sošolca.

Tjaša Pori

Zelo se veselim poletnih počitnic, ker gremo z družino v Moravce. Teh počitnic se še posebej veselim, ker so tam veliki tobogani in bazeni. Šel bom tudi k babici, kjer bova z bratrancem igrala različne igre. Z domačimi bomo kot vedno šli tudi na planinske pohode.

Jernej Prikeržnik

V razredu se dobro počutim. Sošolci me imajo radi, sošolke so mi všeč. Učiteljice so prijazne in vljudne. Imam jih rad.

Jani Leskovec

Zelo me je strah angleščine. Zadnjič smo imeli srečo, ker nam učiteljica nalog ni ocenila.

Svjetlana Mišković

Vesela sem, da sem v tem razredu, ker se dobro razumemo med seboj in držimo skupaj.

Katja Franc

V šoli sem malo popustila. S sošolci in učitelji se dobro razumemo. Dobili smo novo učiteljico za glasbeno vzgojo. Ime ji je Ana, piše se Štriker. Je prijazna in sramežljiva. Moji prijateljici Sanji je mala teta. Pa še to. Všeč mi je učiteljica Vanja Benko. Je prijazna, vendar nas zna tudi okregati, kadar smo sitni.

Amra Begović

V šoli smo po zimskih počitnicah imeli pustni karneval. V razredu smo se skupinsko maskirali za slikarje. Pri slovenščini smo sestavili primerno pesmico, s katero smo se predstavili. Na žalost nismo dobili nagrade. Bo pa naslednje leto več sreče. Po predstavitvi mask v šolski telovadnici smo šli še na Čečovje, kjer smo gledali, kako so zažgali starko zimo.

Aljoša Kovačič

V šoli se z učiteljicami dobro razumemo. Včasih klepetam in me opomnijo. Drugače sem miren. To leto mi je posebej všeč športna vzgoja, ker imamo vsak petek igre. Letos mi je všeč tudi slovenščina, ampak ne vem, zakaj. Hodim tudi k dodatnemu pouku.

Tedni zelo hitro minevajo. Zdi se mi, da čas kar prehitro teče. Skrbi me edino matematika, ker sem med oceno. Poskusil si jo bom popraviti. Všeč mi je tudi tehnična vzgoja, ker izdelujemo zanimive stvari.

Matej Jeseničnik

TIK PRED POČITNICAMI

Ko sem se zjutraj zbudil, sem bil zelo zaspan, toda vedel sem, da bo danes srečen dan, ker je zunaj sijalo sonce.

Upam, da bo med počitnicami zapadlo veliko snega, da bomo lahko šli v šolo v naravi. Če v naslednjih dneh ne bo snega, se bom vozil s kolesom in rolarji, igral bom hokej ali nogomet, če pa bo sneg, se bom vsak dan smučal.

Tako bom preživel počitnice.

Ron Škalič, 5.a

Danes je lep zimski dan. Zvončki že kukajo iz spočite zemlje in popki na vejicah ponekod že brstijo. V šoli vsi nestrpno čakamo, da zazvoni zadnji zvonec in naznani zimske počitnice v februarju. Pri pouku smo vsi razposajeni, nočemo več poslušati in ubogati. Vreme nas vleče ven. Želimo si, da bi vsi učitelji zboleli in bi nam odpadel pouk, saj so naši možgani že nekje v toplicah, se kopajo in zabavajo. A naše telo je še tu v šoli in učitelji nam težijo in želijo preizkusiti naše znanje.

Danes mi čas mineva zelo počasi in se mi zdi, da sem v šoli že celo večnost. Upam, da mi bo med počitnicami tekel prav tako počasi kakor danes dopoldne tik pred začetkom počitnic.

Mojca Roženičnik-Korošec, 5.a

*Vsi srečni smo,
ker počitnice se začenjajo,
skačemo,
se rolamo
in vsi veseli smo.*

*Zdaj gre šolska torba v kot,
mi pa gremo ven brez zmot.*

Vesna Čepin, 5.a

Janez Mihev, 8.c

*Vreme je jasno,
imamo se krasno,
zunaj se sonce smehlja,
počitnice pa se bližajo kar brez snega.*

*Šole v naravi ne bo,
ker zunaj snega ne bo.*

Erika Pšeničnik, 5.a

Anja Korbar, 8.b

*V šoli sedimo,
se števnik učimo
in si snega želimo.
Zima ne pride,
pomlad ne odide, zvonček cveti,
ptiček se peti uči.
Počitnice se bližajo,
mi se veselimo,
saj tudi brez zime
se veselo v šolo pride.*

Sabina Kogelnik, 5.a

Maja Kovačič, 8.a

Želim si, da bi bila moja družina srečna in da bi se imeli radi.

Eva Voda

Želim si srečo in zdravje v družini ter mnogo uspehov pri plavanju.

Damir Dugonjić

Da bo moja družina srečna, zdrava in bo lepo živela.

Boris Lazarević

Želim si, da bi na svetu vsi srečno živeli in da bi vsi živeli čez sto let. Srečno v 21. stoletje.

Denis Tandar

Želim si, da bi bil mir med ljudmi in na Zemlji.

Mario Topić

Želim, da bi se vojne nehale in da bi brezdomci imeli domove.

Urška Sedar

Da bi bilo vse v redu in prav.

Rok Pušpan

Želim, da bi bili vsi zdravi in srečni in da bi se čez vse leto lepo imeli.

Matej Mlinšek

Želim si veliko zdravja, veselja in ljubezni.

Katja Štehnar

Želim si, da bi bila naša družina zdrava in srečna.

Špela Najrajter

Želim si, da bi bili vsi zdravi in da bi na svetu vladal mir.

Razredničarka Bronislava Gajšek

Želim, da bi bili srečni in da bi se vse vojne končale.

Boris Tomažič

Želim, da bi na svetu zavladal mir.

Primož Mesarič

VSEM želimo veliko LJUBEZNI!!!

Tamara, Katja, Doroteja, Franja, Špela

Želim, da bi bil srečen in vesel.

Aljaž Uršej

Želim si, da bi bili vsi srečni ter da bi se razumeli s sošolci in učitelji.

Stipe Grgić

Želim si, da bi se končale vse vojne in da bi bili vsi ljudje srečni.

Tomaž Gostenčnik

Želim si, da bi na vsem svetu zavladal mir in da bi bili vsi ljudje srečni.

Gregor Potočnik

Želim si, da bi v prihodnjem letu bili srečni v svojih družinah.

Tina Enci

Želim, da bi bili vsi v naši družini srečni in zdravi ter da bi se med seboj razumeli.

Tjaša Čebulj

Želim, da bi se končale vojne in da bi se ljudje razumeli.

Alenka Bezjak

Vraževerni smo

Danes je petek, trinajstega.

Zjutraj, ko sem se prebudil, sem padel po stopnišču. Prvi dokaz slabega dne. Prvo uro smo imeli na urniku slovenščino. Seveda, pozabil sem zvezek. Za tem smo pri telovadbi igrali nogomet. Sošolec me je po nesreči zadel v glavo in dobil sem modrico. Najraje bi ga prebotal, ampak sva sošolca. Za kosilo smo imeli špinačo, ki jo na smrt sovražim. Jak! S prijatelji smo se vozili s kolesi po parku. Norčeval sem se iz enega in se za kazen zaletel v drevo. Bolje, da vam ne povem, kaj se je zgodilo s kolesom.

13.

David Kiselak, 6.b

Na pol poti v šolo sem se spomnil, da sem doma pozabil torbo. Ko sem končno prišel k pouku, sem najprej poslušal pridigo učiteljice, ker sem zamudil. Drugo uro sem postal utrujen, zato sem zaspal. To je opazila tudi učiteljica in me poklicala k tabli. Jaz seveda nisem imel pojma o vprašanju, ki mi ga je zastavila, zato mi je v ređovalnico zabila "špon". Seveda se s tem nisem strinjal, zato sem se zelo razjezil. Med odmorom sem razbil stol in zaradi tega dobil opomin. Jezen sem prišel domov. Odpravil sem se ven, da bi se malo sprostil. Ko sem se vračal domov, sem pozabil, kje živim. Taval sem po Čečovju in iskal dom. Končno mi ga je le uspelo najti. Hotel sem se umiti, a sem se poparil z vrelo vodo. Spravil sem se na fotelj in prižgal televizijo. Zunaj se je razdivjala nevihta. Strela je kot zakleto udarila v televizijo, ki je bila v trenutku "hin". Zaradi te katastrofe sem se odpravil brat knjigo, vendar je v istem hipu zmanjkalo elektrike. Ni mi preostalo drugega, kot da sem zaspal.

13.

Dani Mirnik, 6.b

Ko sem stopila iz svoje sobe, sem se spotaknila ob preprogo in padla na vse štiri. Pobrala sem se in v miru pojedla zajtrk, čeprav sem po prtu polila kakav. Odšla sem v kopalnico in se že skoraj začela umivati, ko vidim, da iz pipe teče rjava voda. Vzela sem torbo in odšla v šolo. Stopila sem na prag, naredila dva koraka naprej in čof-pristala sem v luži. Mama je takoj prihitela k meni in mi pomagala. Ker so bili moji zvezki popolnoma premočeni, nisem odšla v šolo. Ostala sem doma v postelji z visoko vročino.

Janja Merkač, 6.b

13.

Ana Suhodolčan, 8.a

13.

Jerneja Krajnc, 8.b

Prebudila sem se v nov dan. Prebujanje je bilo zelo bučno, saj sem padla s postelje. Počasi sem se zravnila, a sem bila kmalu spet na tleh, saj sem stopila na peresnico. Šla sem v kopalnico, da bi se umila. Med česanjem mi je iz rok padla krtača in v umivalniku je seveda nastala velika razpoka. Hotela sem vzeti kremo za obraz, a sem se namesto tega namazala z zobno pasto. Pričela sem se umivati kot nora in v tej naglici sem vse, kar je še ostalo na polici pri ogledalu, pometala na tla. Pri tem se je moj najljubši kozarec razbil na tisoče koščkov. Vse mi je šlo narobe. Ko sem se oblačila, sem opazila, da so hlače popackane. Hotela sem jih očistiti, a sem namesto čistila za madeže uporabila mamino barvilo za lase. Ura je neusmiljeno tekla. Pohitela sem v kuhinjo, si nalila mleko, vzela iz omare kosmiče, ki pa so se razsuli po tleh. Začela sem jih pobirati. V tistem trenutku mi je neka tečna zverina priletela na lase. Prestrašila sem se in mahala z rokami na vse strani in si pri tem tako zmešala lase, da jih nisem mogla razčesati. Zverina me je pičila v desno roko. Obula sem čevlje, a naenkrat sem nekaj začutila. Po celi vasi se je slišal moj krik: »Na pomoč!« V čevlju je bila namreč gromozanska kobilica. Prijela sem jo in jo vrgla v travo.

13.

Tea Horvat, 6.b

Petek, trinajstega, pa še polna luna povrh. Na takšne dni si nihče ne želi v šolo.

Zjutraj sem vstala zelo razburjena, saj mi budilka ni zvonila. Ura je bila že petnajst do osmih. Na hitro sem se oblekla. Stekla sem na avtobusno postajo, a avtobus mi je pred nosom odpeljal. Pohitela sem domov in pogledala pod noge. O, groza! Na cni nogi sem imela črn, na drugi pa rjav čevlj. Preobula sem se in prosila očeta, naj me odpelje k pouku. Takoj je bil pripravljen. Na poti se je kot "zakleto" pokvaril avto. No, ni šlo ravno vse narobe. Zagledala sem sosedin avto in ji pomahala. Ustavila je in naju odpeljala. Mene v šolo, očeta pa k avtomehaniku. Končno sem prišla v šolo. Sicer sem zamudila pol ure, ampak učiteljica je bila dobre volje. Naslednje uro je bila angleščina. Pogledala sem v torbo, a nikjer nisem našla zvezkov. Glej ga zlomka, še vprašana sem bila in na srečo se je tukaj dobro izteklo.

Marija Piko, 6.b

Prišle smo v učilnico in moram priznati, da sem si oddahnila, ko sem zagledala svoje sošolce. Začetek ure je bil obupen. Učiteljica je prišla v razred in se spotaknila ob mizo. Strmel sem skozi okno, tako da nisem videla, kaj se dogaja. Knjige ter dnevnik so poleteli po zraku. Sošolci so začeli kričati: »Ana, pazi!« Obrnila sem se, ko me je ravno nekaj zadelo. Bile so učiteljčine knjige. Prijela sem se za glavo, na kateri je že bila velika buška. Učiteljica je vstala in me vprašala, če je vse v redu. Čeprav je bilo vse megleno, sem rekla, da z menoj ni nič narobe.

13.

Ana Štruc, 6.c

Zjutraj, ko je še vse tiho in zunaj mrzlo in je tema, je v moji topli postelji zares lepo. Spim kot polh. Naenkrat pa me nekaj prebudi.

Pomencem si oči in pogledam na uro. Groza!!! Čez deset minut bi moral biti v šoli. Pozabil sem naviti uro! Skočim pokonci, se spotaknem in obležim na tleh. Na mojo srečo se mama zbudi, ko sliši, da stokam. Oblečeva se, pograbiva šolsko torbo in že sediva v avtomobilu. Mama zasuče ključ, motor zaropota in se odpeljeva. Toda groza! Mama me pogleda in naveličano reče: »Zračnica je prazna.«

Takrat se mi posveti: »Petek! Pa še trinajstega!«

13.

Jure Jurković, 6.c

Nisem vraževerna, zato tudi nisem verjela, da se mi bo tisti petek, trinajstega, sploh kaj nenavadnega zgodilo.

Začelo se je že zjutraj, ko me je budilka prebudila iz globokega sna. Vsa zaspana sem planila pokonci, jo izklopila, se spotaknila ob torbo ter z glavo treščila ob rob omare. Posledica tega sta bili pekoča bolečina in velika buška. Ko sem končno uspela priti v šolo, sem ugotovila, da sta mi počili pumpici in na torbi je nastal velik moder madež. Smola se me je držala še naprej. Pri uri zgodovine sem bila nenapovedano vprašana in kaj pa drugega, dobila sem kot komaj zadostno. Pri malici sem sebe in sošolko polila z vročim čajem. Opravičilo je k sreči sprejela.

13.

Simona Klarič, 6.c

Nisem vraževeren, toda vedel sem, da ta dan res ne bo kaj prida. Zgrabil sem torbo in že hotel steči v šolo, ampak pozabil sem si jo pripraviti po urniku. Hitro sem zmetal stvari vanjo in odhitel v šolo. Na poti je bil takšen promet, da sem komaj prišel čez cesto in zamudil dvajset minut pouka. Zaradi tega sem dobil neopravičeno. Bil sem vprašan matematiko in ničesar nisem znal, kot bi bilo treba, zato sem dobil slabo oceno. Bil sem reditelj za malico. Ko sem pospravljaj, se mi je vse razsulo po tleh. Umazanijo sem čistil celo šolsko uro.

Toda smola se me je še vedno držala. Doma sem namreč zagledal raztrgan zvezek. Takoj sem vedel, da je imel prste vmes moj bratec. Zato sem ves popoldan prepisoval snov.

Vitja Feregotto, 6.c

Ura je bila tri zjutraj. Zbudila sem se in opazovala polno luno ter oblake, ki so leno hiteli mimo nje. Oblaki so bili temni in so vzbujali strah v meni. Dolgo nisem mogla zaspati.

Mislil, da je bila ura štiri, ko sem spet zaprla oči. Zjutraj, ko so se vrata zaprla, sem mislila, da je nekdo vlomil v naše stanovanje. Pa ni. Bil je samo oče, ki je odšel v službo. Spet sem zaspala in začela sanjati nekaj groznega. Še sama ne vem, kaj. Vem pa, da sem od strahu zbrcala vse odeje na tla. Vstala sem, ko je bila ura pol sedem. Na poti v kopalnico sem stopila na majcene igrače, ki jih brat ni pospravil. Stopalo me je strašansko bolelo. Nekaj časa sem stala na hodniku, nato pa sem šla v kopalnico. Hotela sem se umiti, ampak iz pipe je pritekla zelo vroča voda, zaradi katere sem imela potem rdeče roke. Zdaj je vstal še Kristijan (moj brat), kajti slišal me je, ko sem zakričala. Ko sem prišla ven, je stal pred vrati in začel govoriti, da sem bila v kopalnici več kot deset minut. Ne morem verjeti, kaj se mi dogaja.

Viktorija Aleksovska, 6.c

13.

Venomer se prebujam in ne morem spati. Kaj mi je? Moje sanje so tako moreče, prava mora. Končno se pogreznem v globok spanec in se zbudim šele ob osmih. Zamuda! Sedaj pa hitro, sto kilometrov na uro, kako me to ubija!

»Cel dan imam pokvarjen,« si rečem. Pa še nobenega od staršev ni več doma, da bi me peljal, da bi zamudila manj pouka. K pouku pridem šele drugo uro, pa še zgodovino pišemo. Najrajši bi dan kar prespala. V šoli mi gre vsako uro kaj narobe, kot bi bila uročena. Pri kontrolni je bila polomija. Sploh se nisem mogla zbrati. Doma sem pozabila zvezek za slovenščino, v katerega pišemo nalogo, pri matematiki me je učiteljica zapisala v dnevnik, češ da sem moteča pri pouku. Pa to še ni vse. Pozabila sem prinesiti denar za avtobus, zato me je razrednik resno prišel opozoriti in mi pošteno »zažugal«.

Konec pouka. Skrajni čas, da se ne bi zgodilo še kaj bolj strašnega. Ko tako po poti razmišljam, se spotaknem in padem po stopnicah. Strgam si hlače in jakno. Kot da ni bilo vsega dovolj, imam odrgnjen komolec in koleno me pošteno boli. Iz torbe mi padejo zvezki v edino lužo, ki je bila daleč naokrog. Groza. Domov pridem vsa umazana in v solzah. Opazim, da ne morem v hišo, ker sem izgubila ključke ali jih zjutraj pustila doma.

Minilo je že pol ure. Sedim zunaj na lesu, vsa raztrgana, umazana in objokana. Solze so mi kar same od sebe tekale, kakor teče potok mimo naše hiše. Končno pride brat, me gleda in reče: »Tu pa ni treba reči besede.« Hitro stečem pod tuš, da se umijem pa mrzla voda mi pošteno prija. Seveda, pozabila sem, da bo oče zamenjal bojler, ker toči. Zakričim: »Neeeeee!!!« in me je že zmanjkalo. Ko se zbudim, se je ura že približevala sedemnajsti. Hitro se oblečem, da ne omenjam, kako je, ko človek hiti, da ti gre vse narobe, rokav tiščiš nekam...

Vesna Oprešnik, 8.c

Tudi ZALJUBLJENI smo že

»Tako prepleteno je vse:
najini življenji, najini cilji in izkušnje,
da se, če sva ločena,
počutiva nepopolna,
skupaj pa tako močna in samozavestna,
da se nama nobena običajna ovira,
razlika ali nevarnost ne zdijo nepremagljive.«
(ELIZABETH CADY STANTON)

ROMEO IN JULIJA A sodobnega časa

Ta misel me je spomnila na življenje dveh zaljubljenцев, Romea in Julije. Bila sta člana družine Montegovih in Capuletovih, družin, ki sta se že od nekdaj sovražili. Iskrice med njima se je vnela na prvih vajah mladinskega pihalnega orkestra.

Romeo, mlad klarinetist iz Velenja, se je pridružil mladinskemu pihalnemu orkestru Ravne. Prihajal je iz zelo revne družine Montegovih. Starši so morali poleg Romea preživljati še pet otrok. Velikokrat so bili lačni, saj je bilo denarja zelo malo. Fantje so morali poprijeti za delo pri šestih letih, Romeo pa je že v otroških letih pokazal smisel za glasbo. Dedek mu je po smrti zapustil klarinet. Življenje mu je kar naenkrat postalo zabavnejše, klarinet je začel vaditi dan za dnem, saj je hotel nekaj postati. Svoji družini je želel priskrbeti lepše življenje brez težav, zaradi katerih so bili velikokrat nesrečni. Nekega dne je Romeo pred trgovino zagledal plakat, ki je vabil vse mlade glasbenike na avdicijo za sprejem v pihalni orkester. Romeo je avdicijo uspešno opravil, saj se je kar nekaj časa vestno pripravljaval. Upal je, da bo pokazal ves svoj talent in da bo njegov trud sedmih let poplačan.

Poleg Romea je na Ravnah težko pričakovala svoje prve vaje tudi Julija. Ona je živela v bogatejši družini kot Romeo. Bila je edinka, a kljub temu ni bila srečna, saj ji starši niso namenjali dovolj ljubezni. Želeli so samo skrbeti za Capuletov ugled in zavidevanje ljudi. Julija je pričela igrati flavto, ki ji je lepšala dni. Čez nekaj časa, na Valentinovo, so se vaje tudi pričele. Julija je takoj pritegnila pozornost klarinetista Romea. On, ki še nikoli ni imel kakšnega dekleta, se ji je z vsakdanjim prinašanjem travniških rož prav tako vtisnil v srce. Tako sta Romeo in Julija postala najslavnejši par med mladimi. Čeprav sta svojo ljubezen pred domačimi uspešno skrivala, sta družini zelo kmalu izvedeli za njuno romanco. Capuletovim je to skrivnost izdal ljubosumni sosed Miha, zaradi katerega je prišlo do velikega spora v družini. Staršem se je namreč zdelo zelo tragično, če bi se njuna edinka poročila s kakšnim revežem. Zaklenila sta jo v sobo, ji prepovedala vse stike z njenim ljubljanim in odšla v službo. Tistega dne se je odločila, da bo pobegnila. Romeo je med tem časom veselo žvižgal po cesti, ne sluteč, da se kaj dogaja. Šele, ko je prišel domov, ga je oče kar naenkrat udaril. Pojasnil mu je, da ga je klicala ga. Capuletova in jim obljubila maščevanje. Ubogi fant je s solznimi očmi odšel od doma in se napotil k Juliji. Med vožnjo je premišljeval o krivici, ki se mu je zgodila. Tisti trenutek se je odločil, da bo Julijo ugrabil in jo spravil iz te hudobne družine. Toda vse to v resnici ni bilo tako preprosto. Ko je prišel do njihove stolpnice, je moral najprej splezati po požarnih stopnicah. Imel je srečo, saj so bili njeni starši v službi. Dolgo časa je trkal na vrata, toda nič. Slišal je le neke čudne glasove, zaradi katerih se je odločil, da bo vdrl. Julija, ki se je tisti čas pripravljala na pobeg, je to ropotanje slišala. Zagrabila jo je panika, odšla je po očetovo pištolo in se odločila, da bo vlomilca kaznovala. Roke so se ji tresle, toda vseeno je zbrala pogum in ustrelila dvakrat. Storilca sprva ni spoznala, saj je imel čez obraz potegnjeno kapo. Snela jo je in prepoznala znani obraz.

Tragedija o Romeu in Juliji je zares strašna. Tudi v resničnem življenju je kar nekaj podobnih primerov. Veliko punc naredi samomor zaradi fanta ali težav v družini. Toda to ni rešitev. Raje poskušajmo imeti nekaj zares dobrih prijateljev, zaradi katerih ne bi niti pomislili na kakršenkoli tragičen konec.

Manja Gorinšek, 8.c

LJUBEZEN – likovna pesem

Ljubezen
ni kača,
ki se okrog
fanta obrača.
Tudi ni vreča,
ki stoji
kot ena nesreča.
Ljubezen je
sreča,
sladka
kot
med.
Je
bolezen
današnjega
časa
in je
sreča
DVEH
neskončno
zaljubljenih
OSEB.

Nadja Polovšek, 7.b

SNUBITEV

ON: Ko se znoči,
se počutim,
kot bi moral nekaj zapeti,
saj brez tebe ne morem živeti.
O, draga ti, prekrasna moja,
kako nežna so usta tvoja!
Pod polno luno sedaj stojiva
in drug v drugega strmliva.
Ko čutim tvoj poljub,
ne čutim več težkih izgub.

ONA: V tvojih rokah se počutim varno,
v mrzli noči ob tebi mi je vedno toplo.

ON: Tvoja ljubezen v mojem srcu živi,
noč še prehitro mine mi.

Zala Paradiž, Ana Suhodolčan, Tatjana Pečoler,
Maja Osenjak in Nevenka Razbornik iz 8.a

Vedno je nekaj živelo med nama,
a prišel je trenutek:
srečna zvezda utrne se –
živela bom zate,
zate le.
Vsi ti trenutki,
ki pridejo,
bodo praznik za naju dva.
Sreča je tukaj!
Nikar ne spusti je
in postani moja le.

Vesna Rošar, Maja Kovačič,
Lea Čagran in Karin Komerički iz 8.a

Ljubezen pod jablano

Začela se je sezona jabolk. Nekega toplega jutra se je Romeo odpravil v sadovnjak, da bi nabral jabolka za očeta. Ampak to ni bilo tako lahko. Ko je iskal lepo jablano, je naletel na Julijo.

Videl jo je v krošnji. Oblečeno je imela mini krilo. Kakšnih pet minut je nepremično strmел vanjo, v njene lepe noge. Naenkrat se Julija obrne in ga zagleda. Zgrabila je za prvo jabolko in mu ga zalučala naravnost v glavo, tako da je lahko samo še obležal. Takoj je splezala z drevesa in v strahu stekla k njemu. Ni vedela, kaj naj naredi, zato ga je začela strastno poljubljati. V trenutku je Romeo vstal in se ji opravičil, ker ji je gledal pod krilo. Julija ga je vprašala, če verjame v ljubezen na prvi pogled. Pritrdilno ji je odgovoril. Dogovorila sta se za zmenek.

Ko je Romeo prišel domov, ga je oče oštel zaradi jabolk. Ni bil jezen, le razočaran. Pri večerji pa je Romeo omenil Julijo. Oče se je zresnil in mu prepovedal, da bi se srečeval s hčerko njegovega največjega sovražnika. Romeo ga seveda ni ubogal in kljub temu šel na zmenek, saj je bila njegova ljubezen močnejša od vsega sovraštva, ki sta ju njuni družini že dolga leta kuhali. Na srečanju je izvedel, da je njen oče enakih misli kot njegov, zato sta se odločila, da pobegneta pred starši. To sta tudi naredila. Romeo je vedel za eno skrito, zapuščeno in skromno hišico. Tam sta se naselila in v njej srečno zaživela. Ljubezen je premagala sovraštvo in verjetno so se njuni starši morali sprijazniti, če niso hoteli izgubiti ljubljenih otrok in vnukov.

Jan Kokol, 8.a

POGAJANJE DOMA

Sedmošolki Tjaša Razdevšek in Tina Jelen iz 7. a-razreda sta pri uri slovenščine napisali besedilo (POGAJANJE med mamo in hčerko) in ga tudi uprizorili.

Mama sedi in bere časopis. Domov pridirja hčerka.

HČI: Haj, mami! Jčst sn **full** dobre volje. (Jo objame in ji da ljubčka.) Še boljše pa bi bwa, če bi se s tabo lah neki sprauhawa.

MAMA: Sigurno spet rabiš denar!

HČI (priliznjeno): Ne, ne, saj weš, da šparam. (V roki drži novo šminko.)

MAMA: Ja, ti vedno varčuješ samo za make up. No, zdaj pa že povej, kaj rabiš!

HČI: Nič ne rabim, sam neki bi te proswa.

MAMA: Ali me boš spet izsiljevala?

HČI: Eh, kje pa ... Ti, a lahk grem dans v **diskač**? (Mama začudeno pogleda.) Oh, **sorry**, v diskoteko!

MAMA (ogorčeno): Pri teh letih pa že ne boš šla v diskoteko!

HČI: Mam pa tčk že 15 let. Mislim, **halo**!

MAMA: »Ne, nimaš jih še. 12. novembra pa boš res dopolnila 15 let. Ko bi ti vedela, koliko sem jaz pretrpela pred 15 leti.

HČI: Ha, ha, ha! Pa ti je ušwo. No vidiš, da jih imam 15. Pa to je tčst cajt, ko te najbolj **cota**.

MAMA: Lepo se obnašaj in lepše govori. Pustiva zdaj to!

HČI: Ja, **O.K.** Zaj pa rčč, če lah grem al ne?

MAMA: Naj ti bo. Vendar, da si ob 22.00 doma.

HČI: Daj, **please**, a sn lah bol dougo. Tčk veš, da cajt kčt mine. Tej ko je najbolj **zakon**, pa mčta mamina punčka domo!«

MAMA: Kaka mamina punčka. Jaz sem šla na plese komaj pri 18 letih.

HČI: No, pčt teb se je pa sukavo tčk use bol počas. Vi ste tejk odzadi.

MAMA (razburjeno): Tudi jaz sem se imela lepo, čeprav pri zrelejših letih kot pa ti!

HČI: Dej, a lah nehaš **morit, please**! Mawo se **skuliri** in se probi v mojo kožo postajt! Ne weš, pod kakim pritiskom žiwim.

MAMA: Prosim Tjaša nehaj jezicati. Zadnji čas je do 22.00. Ne bom več popustila.

HČI: Dej mami, jčst te mam tčk rada. Saj weš, da mi lah zaupaš. Aja, pa še to sem **forget, prfoksa** mi je zadnič **stisnawa** petico. Vidiš, kčk sn pridna!«

MAMA: Ja, hvala bogu, saj se zase učiš! Do 22.00 in pika. Ali boš vzela mobi zraven?

HČI (nervozno): A me misliš **pokolat**?

MAMA: Seveda! Kaj pa, če se ti kaj zgodi!! In tudi ti me lahko pokličeš, da pridem pote.

HČI(še komaj potrpežljivo):

Lej, mami. V discu je glasno, tčk, da ne bom čuwa. Ne morn te pa poklicat **bek**, nimam gčr nčč **manija**. Lah se pa zmenma za drug vikend – ti mi daš gnar za mobija z vibracijam! Če to nardiš, te bom **zih** čuwa – ker že bom.

MAMA (že odkimava):

Spet me izkoriščaš. Ti sploh ne veš, kako dobro ti gre, pa še vedno nisi zadovoljna. Zdaj pa končajva in da si ob 22.00 doma.

HČI: Daj no! Lina je pa lah do 23.00! Pol ma pa bus pa lah grema skop douta, pa pridem brez usake **frke** domo.

MAMA: Zakaj mi to delaš? Kaj imaš od tega??? (Hči lepo pogleda mamo in sklene roke.) No, pa naj ti bo. Do 23.00 in niti sekunde dlje!

HČI: Mama ti si **zakon**. Res si **liga**. Za drug vikend se pa še zmenma.

MAMA: Kaj spet drugi vikend? Kar pozabi!! Ali ne veš, da pišeš fiziko!

HČI (se obrne stran in se nasmehe):

Seveda, mama. Zdej se mi pa mudí, se mčrm še **zrihtat**.

MAMA: Le kaj bo oče rekel?!

POGAJANJE V ŠOLI

BO OBVELJALA MOJA

Po pouku sem ves popoldan v mislih premleval, zakaj mi učiteljica ni dala končne ocene, ko me je pri uri materinščine vprašala. Pravzaprav sem se javil sam že prejšnji teden. Uh, pa to je dolga zgodba in z mojim pogajanjem res nima nobene zveze.

Torej—ko sem mami razložil, kaj sem bil vprašan in da me bo učiteljica vprašala še v naslednjih urah, sem se zelo potrudil, da sem ji olepšal pripoved in jo prikrojil malce po svoje. Zelo bi se namreč jezila, če bi vedela, da sem temo dela pomešal z idejo in učne snovi nisem znal dovolj natančno. Doma sem namreč sanjal o super znanju, potem pa naredi svoje trema in ne znaš več.

No, sam pri sebi sem se popolnoma pomiril, ker sem bil prepričan, da se bo s prijazno razredničarko pač dalo kar najprimeneje pogoditi. Saj za to pa so pogajanja, kajne? Verjetno ne gre vedno za neznanje, če ne odgovoriš na vsa vprašanja. Očitno pa učiteljica ni menila tako in naslednjič sem se pri uri slovenščine kar pošteno spotil, saj tršica o kakšni lepi oceni sploh ni hotela slišati.

»Kako pa si ti predstavljaš, Aleš, da se petke delijo tudi za nepopolno znanje?« me je najprej vprašala, ko je ugotovila, da je moje mišljenje pač takšno, da odlično znam. »Joj, učiteljica, to pa že ne bo držalo, da nisem znal!« sem se odzval kar nekam preveč vihravo, da me je resno pogledala. Za potne srage na mojem čelu se ni nič zmenila.

»Aleš, že samo to, da so morali vmes posredovati tvoji sošolci, je več kot dovolj!« Mislim, da sem se že kar malce tresel. »Seveda, na dve vprašanji so mi pomagali odgovoriti,« sem pomislil sam pri sebi, na glas pa sem pogumno rekel in se učiteljici prav očarljivo nasmehnil: »Seveda, res so mi malo pomagali, a prisežem vam, da to le zato, ker enostavno nisem mogel v miru razmisliti in sem bil raztresen, kar pa še ni neznanje.« Učiteljica je odkimala z glavo: »Aleš, nič ne pomaga. Ne znaš povezovati stvari in utemeljevati tistega, kar poveš. Tvoje znanje še za dobro oceno ni, ker si tudi danes bolj kot ne jecljal in menim, da se kljub temu, da si imel dovolj časa, nisi dovolj pripravil!«

Mislim, da je učiteljica tukaj že bila rahlo nepotrpežljiva in odločil sem se, da uporabim še eno orožje: »Učiteljica, prosim, poslušajte me! Res je, da se mi je malo zatikalo, ko sem odgovarjal na vaša vprašanja, a spomnite se, kako brezhibno in podrobno sem vam naštel vse funkcijske zvrsti in kako sem se potrudil pri odgovoru o razvoju jezikov skozi stoletja. In — prisežem vam, da sem se res učil. Mama me je celo dvakrat spraševala in na vsa vprašanja sem ji pravilno odgovoril. Zjutraj sem vstal ob šestih in ponovno ponovil vso snov in ... in ... no, zelo sem se potrudil! Saj to tudi šteje, a ne?« Globoko sem vzdihnil in skrajno milostno pogledal učiteljici naravnost v oči.

»No, Aleš, mislim, da bo najinega pogajanja dovolj. Zelo lepo si se potrudil. Cenim to, da se znaš pogajati, sploh zase, saj to je zelo pomembno, sploh če imaš občutek, da ti je učitelj dal prenizko oceno. Zato kar ohrani svojo samozavest—oceno tvojega znanja pa mislim, da je bolje, če prepustiš kar učiteljem, tokrat meni!«

Pri tem se je rahlo nasmehnila in prepričan sem bil, da je obveljala moja. Kaj mislite, ali je? Seveda ne. V ređovalnici je pristala zadostna, ki me je dokončno potolkla in mi dala misliti, da bom moral spremeniti svoj način dela.

Aleš Uršej, 8.a

MAWO PO NAŠE...

Zala: Šit, no, šōta šuwa!! Prwi kedn pa že špon pade. Matēr kōk je lahk matka tōk zabita.

Mama: Ka je narobe?

Zala: Tōsta fajna tōršica je prejšni kedn rekwa, naj se pōrpajimo na konrolko.

Razkurli smo jo. Mislali smo, da nas zajbawa.

Mama: A pa ste pisali?

Zala: Ja, pa nish wedva, da mi bo kōr bat u redowalnāco pōršponawa.

Mama: Bat, pōršponawa!??

Zala: Ko smetja jih je bwo.

Mama: Ko bi te jōs zastopwa.

Zala: O, šōt stari folk. A nōč ne kapirote?!

Mama: Hmmm...

Zala: Hej, mama! Mawo grem DJ-ja poslušat, saj weš, ta doro musko. ADIJO!

Mama: Smrkda!

Zala Paradž in Ana Suhodolčan, 8.a

Za letošnje tekmovanje v znanju iz materinščine se je pripravljalo 14 učencev. Poglobili so se v povest Slavka Pregla Geniji v kratkih hlačah in spoznavali novinarske vrste.

Bronasto Cankarjevo priznanje so osvojile naslednje osmošolke: Maja Kovačič, Zala Paradiž, Jana Horvat, Simona Oto, Ines Gerold in Manja Gorinšek. Na vseslovenskem tekmovanju pa sta dosegli srebrno Cankarjevo priznanje Maja Kovačič in Jana Horvat.

Jana Horvat iz 8.b-razreda je takole RAZMIŠLJALA O PREGLOVIH GENIJIH:

Knjiga Geniji v dolgih hlačah se od Genijev v kratkih hlačah po mojem mnenju ne razlikuje prav dosti. V Preglovi prvi knjigi, ki je izšla leta 1978, so geniji še dokaj mladi in nosijo temu primerno tudi krajše hlače. Sicer nisem pisateljica in tudi ne novinarka, toda knjiga se mi je vtisnila v spomin in mi je bila veliko bolj všeč kot Geniji v dolgih hlačah. Mogoče je bolje, če se v knjigi kot glavna oseba predstavlja družina fantov in deklet, ki skupaj grize pajčevino, ki se spleta okoli njih v obliki različnih težav tako pri odraščanju kot tudi pri izdelovanju časopisa.

Tematika je vsekakor dobra in prepričana sem, da bi lahko bila druga Preglova knjiga še boljša od te, pa temu na žalost ni tako. Predvsem slab učinek dajejo vsekakor posamezne osebe, ki so v nasprotju z Geniji v kratkih hlačah podrobneje izpostavljene in opisane. Nikakor ne dvomim, da bo tretja knjiga, ki jo gospod Slavko Pregl obljublja več kot zadovoljila potrebe nekaterih bralcev, med njimi tudi moje. Ti knjigi pa vam bosta kljub podobnosti zagotovo polepšali dan in posladkali dolgočasne popoldneve, če jih boste le vzeli v roke. Toplo jih priporočam mladim fantom in dekletom, saj bodo v njih sigurno odkrili podobnosti s svojo osebnostjo in svojimi težavami, ki jih nikoli ne zmanjka.

Moram pa priznati, da nam naslov knjig ne izda vsebine in sta mogoče prav zato še bolj privlačni za mnoge bralce, kajti geniji v njih niso navadni geniji, ki bi se iz dneva v dan ukvarjali z različnimi zapletenimi formulami in zakoni relativnosti. So vsekakor najstniki iz mesa in krvi, od katerih se lahko veliko naučimo. Prikazujejo nam prva prijateljstva in globoka čustva do pripadnikov nasprotnega spola, prva sovraštva in zafrkavanja. Najboljše od vsega pa je zagotovo to, da nam knjiga vzbudi občutek, da smo tudi mi »geniji«, pa zato ne potrebujemo nekih nadnaravnih sposobnosti. Predvsem pa se mi zdi, da je podrobneje prikazan odnos starejših do mlajših in obratno.

Knjigi sta zanimivi in priporočljivi, da se boste tudi vi znali pregristi iz pajčevine problemov in drugih težav, ki nas spremljajo kot sence. Končno mnenje pa je seveda rezervirano za mlade in stare bralce, ki se bodo ob branju zagotovo do solz nasmejali.

KO PRIDE SUŠA

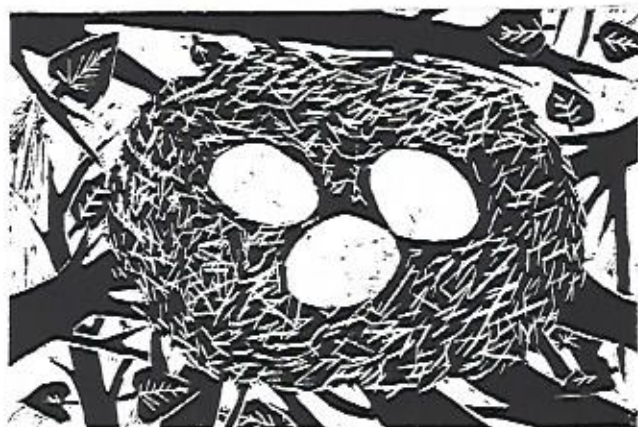
Ena prijazna beseda lahko greje srce tri zimske mesece, se glasi japonski pregovor in prava škoda je, da to ne velja za tri mesece poletja, za tri mesece vročega poletja, ko srce po telesu potiska hladno kri.

Življenje v krajih, kjer suša pogostejše je, je kot ... ne najdem dovolj tragične primerjave.

Spomladi kmet z ljubeznijo žito posaja, njegovemu delu pa dežek nagaja in veter z njim meša mu solze potu, namakaj, namakaj, da jela bo tu.

»Namakaj, namakaj!« se sliši rotnenje, da šlo bo naprej življenje.

Ko pride suša, nas obiščejo težave. Življenje s težavami pa je težavno – včasih je ves trud, vse delo, vsa ljubezen, ki je že vzkliła, zaman. In ko iz zemlje puhtijo zadnje zlate dežne kaplje s primesjo kmetovega potu, ko zemlja ni več stara dobra zemlja, se človek vpraša: Kdo je kriv, da mi zemlja ne vrača z dobrim? Kdo je tisti, ki zemlji daje hudo, da ne premore več ljubezni?

Janez Lipovnik, 7.a

Sem to tudi jaz?

Davorin Pandel, 8.b

Ravne, 15. oktober 2000

Spoštovani gospod, Tone Pavček!

Moram Vam sporočiti, da sem v berilu za 7. razred prebrala Vaše sporočilo, voščilo, dramilo. Za trenutek sem se poglobila vase ... in res je, da je življenje lepo, četudi je včasih vse brez veze ali dolgočasno. Tudi to je res, da je to življenje, ki ga imam, edino na tem svetu.

Vaše misli so marsikomu v razredu dale misliti, zato se Vam zahvaljujem zanje.

Lep pozdrav!

Tina Konečnik

Tina Konečnik, 7.b
OŠ Prežihovega Voranca
Ravne na Koroškem

KRALJ MATJAŽ

Čudno pismo

Bil je lep sončen dan. Uživala sem poletne počitnice. Zaradi vročine so se vse babičine živali poskrile. Muce so našle senco, pes pa se je razkomotil v svoji uti. Tudi meni je postalo vroče, zato sem šla v hišo. Pridružila se mi je tudi sestrična Martina. Pogovarjali sva se in povedala mi je, da je po pošti dobila neko čudno pismo. Na njem je bil zemljevid z označenima dvema točkama, in sicer: Črta, ki je označevala pot, se je začela pri njeni hiši in končala pri neki jami. V pismu je pisalo, da je pot zelo nevarna, vendar bo za tveganje bogato nagrajena. Spremlja naj jo prijatelj ali prijateljica, ki ji najbolj zaupa. Zraven mora vzeti preprogo, zeleno mušnico in polne žepe poguma. Ne jaz niti Martina nisva vedeli, kaj to pomeni. Zdelo se nama je, da je zelo pomembno. Odločili sva se, da bova odšli.

Dobili sva staro preprogo, v gozdu pa poiskali največjo zeleno mušnico. Doma sva napisali listek in tako staršem povedali, naj ne bodo v skrbeh. Pot se je začela. Kar naprej sva morali gledati na zemljevid, da nisva zašli. Prišli sva do konca poti na neko veliko gozdno jaso. Nikjer ni bilo nobene jame, samo na sredini je bilo veliko drevo – brez listja in votlo. Bili sva razočarani. Pognili sva preprogo in se usedli nanjo, da bi se malo odpočili. Tedaj pa je preproga vzletela proti drevesu in šla v njegovo votlo deblo. Odložila naju je pred tremi vrati. Povedala nama je, da se za enimi vrati skriva dobra vila, ki nama bo ves čas stala ob strani. Odločili sva se in odprli desna vrata. Za njimi se je skrivala prelepa vila. Usmerila naju je naprej. Hodili sva po dolgih in temnih rovih. Včasih sem si zaželela, da bi bila pri babici na toplem soncu. Prišli sva do velike podzemne jame. Nekaj je šumelo in po tleh se je vlačila megla. Že sva hoteli stopiti korak naprej, ko se nama je zopet prikazala vila in nama to preprečila. Preproga je spihala meglo in prikazalo se je globoko brezno z divjo reko in mogočnim slapom. Obstali sva kot okameneli in se zazrli v globačo. Nato sva sedli na preprogo. Varno naju je prenesla čez. Na drugi strani pa naju je že čakala nevarnost. To je bila pošast, ki je bila tako majhna, da se je nihče ne bi bal. Vseeno pa je bila zelo nevarna. Njen dotik je imel takšno moč, da te je lahko oslepil. Vila naju je opozorila na to in izginila. Še vedno nisva vedeli, kaj naj narediva. Martina se je spomnila na mušnico. Potegnila jo je iz žepa in goba se je v trenutku tako povečala, da nama je služila kot ščit. To nevarnost sva premagali, vendar sva vedeli, da poti še ni konec. Zopet so se začeli rovi, tokrat še daljši in še temnejši. Naenkrat pa je pričelo nekaj brenčati. Martina je zavpila in ugotovila sem, da so jo napadle velikanske žuželke. V grozi nisem vedela, kaj naj naredim. Slekla sem jakno in z njo mahala po žuželkah. Martina si je malo opomogla in preizkusila, kakšno moč ima goba tokrat. Mušnica je ves svoj strup spustila na žuželke in pri tem tudi sama popolnoma zgnila. Ostali sva brez gobe. A zakaj bi jo potrebovali? Ves strah se je polegel in v srce nama je stopilo veliko samospoštovanje. Premagali sva vse ovire in prišli v razkošno votlino, v kateri je spal kralj Matjaž. Prikazala se je vila in nama rekla, naj ga zbudiva. Stopili sva k njemu in ga nagajivo pocukali za brado. Zbudil se je in ves vesel skočil pokonci. Poimenoval naju je junakinji in dal vsaki tri vreče zlatnikov. Bili sva presrečni. Preproga nama jih je pomagala pretovoriti domov. Sicer pa ni bilo potrebno tovoriti daleč.

Kralj Matjaž je sedel na konja. Ta se je povzpел na zadnje noge in skala se je odprla. Stopili smo na plan – na travnik pred Martinino hišo. Torej legenda, ki smo jo poznali do sedaj, ni govorila prav. Kralj Matjaž je počival na Tolstem vrhu, ne pa pod Peco. Starši naju, na najino veliko presenečenje, niso kregali. Kralj Matjaž je zopet zavladal Sloveniji. Vsi smo bili srečni (razen seveda naših politikov). Vila in preproga pa sta naju z Martino vodili in spremljali vse življenje. Uh, da se človeku lahko zgodi kaj takega!

Zala Sirk, 5.c

KRALJ MATJAŽ

Tam v gori spi junak,
tema je naokrog, ko oprtam si nahrbtnik,
gor k njemu pojdem.

Me Peca, dom njegov,
na vrh svoj vabi,
kjer sreča mnogo se vetrov,
in misel na razgled me mami.

Vračam se v planinski dom,
okrog vse polno je ljudi,
kdaj spet kralja obiskala bom,
ki tam spodaj v temi ždi.

Od zadnjič brada nič mu zrasla ni,
se okrog mize ni ovila,
to vse smo opazili vsi,
ki nas je gora premamila.

Še mirno spi Matjaž,
prelepe sanje ti želim,
med nami kmalu ne bo mej,
saj k tebi mi stremimo.

Naj pravičica bo kraj,
kjer naš junak prebiva,
zame je gora raj,
zato naj silna vojska kar počiva.

Ana Močivnik, 7.c

Vesna Kotnik, 8.b

*Koroška je znana po Peci,
ki tam konec doline mogočna stoji, malo
tam pod njenim vrhom
pa kralj Matjaž z Alenčico spi.*

*Tudi vojaki z njim so zaspali,
sladke sanje sanjajo,
da Matjažu brada sedemkrat mizo ovije,
čakaajo.*

*Narod si izmišlja zgodbe,
si z njimi upanje krepi,
da ko kralj Matjaž se vrne,
sovraštvo v ljubezen spremeni.*

*Zdaj vsak, ki vzpenja se na Peco,
v kralja Matjaža se zazre,
z mislimi se v davnino vrne
in v prihodnost svetlo se zazre.*

Jernej Valtl, 8.b

Kralja Matjaža napadli so vojščaki,
on in njegova vojska,
borili so se v krvavi mlaki.

Ker on bil je dober kralj,
usoda z njim bila je mila,
zato so se odprla vrata v Rečicah,
kamor ga je gora skrila.

Zdaj on pod Peco spi in čaka,
da brada zraste mu dovolj
za ponoven slovenski prestol.

Samo izvoljenim je danó,
da pridejo mu na obisk.
Meni zadnjič je uspelo,
zato vabim tudi vas,
da pridete na Peco
in preizkusite svojo srečo.

Igor Obretan, 6.c

Imamo bogat DOMIŠLJIJSKI-PRAVLJIČNI SVET

NAROBE PRAVLJICA

Nekaj je živel deklica, ki so jo klicali Rdeča kapica. Mati ji je umrla, zato se je odpravila k babici, da bi živela pri njej. Pot jo je vodila skozi gozdi. Naenkrat zagleda fanta, ki je bil privezan k drevesu. Bil je Kekec. Rekel ji je, naj takoj zbeži naprej, da je ne vidi Bedanec. Tada bila je že prepazna. Bedanec je videl Rdečo kapico, jo ugrabil in odpeljal v svojo koč, kjer je morala trda delati.

Nekoga dne so se z dela vračali palčki. Bila jih je sedem. Med potjo so srečali Kekca, ki je bil še vedno privezan k drevesu. Po kratkem posvetu so sklenili, da ga rešijo. Kekec jim je bil zelo hvaležen in jim je povedal, kaj se je Rdeči kapici zgodilo. Skupaj so se odpravili proti Bedančevi koči, da jo rešijo. Ko so se priplazili do bajte, je Kekec začel skavikati kot sara. Bedanec je bil res prestrašen, kajti sara se je zelo bal. Ves obupan je atekel v gozd, medtem pa so palčki rešili Rdečo kapico. Vsi skupaj so se odpravili k Trnuljčici, katere jim je pripravila pojedino.

Naslednji dan so se palčki poslavili od Kekca in Rdeče kapice. Odlila sta vsak svojo pot. Kekec h Kosabrinu, Rdeča kapica pa k babici, kjer je mirno živela naprej.

Dejan Mesurec, 5.a

NAJVEČJA ŽELJA

Nekaj je živela družina, ki je bila zelo revna. Pri hiši je bilo dosti atrak. Igrač niso imeli veliko pa se te so si izdelali sami iz evnj in iz lesa.

Najmlajši, z imenom Blaž, si je srčno želel kolo. Prosil je mamo in očeta, da bi mu za rojstni dan kupila rdeče kolo, a starša mu tega nista mogla obljubiti. Starejša sestra Nina mu je vsak večer brala pravljice. V njih so nastopale dobre vile, palčki, čarovnice in dragajale so se neverjetne stvari. Ko je nekega dne zvečer sladko zaspal, so ga prebudili čudni žumi. Pred seboj je zagledal čudovito vilo. Najprej je pomislil, da mu sestra Nina bere pravljice. A Nina ni bila nikjer. Vilo je Blažu rekla, da mu izpolni vno željo. Zaželel si je rdeče kolo. Obljubila mu je, da ga bo jutro čakala na dvorišču. Ves srecen je zaspal.

Ko se je jutro prebudil, je najprej pogledal na dvorišče. Tam ga je res čakalo presenečenje. Nihče mu ni verjel, da mu je kolo podarila dobra vilo. Blaž je bil srecen kot še nikoli, saj se mu je izpolnila največja želja.

Jan Pakorčnik, 5.c

ČUDEŽNI SVILČNIK

Nekaj pred davnimi leti je stal grad, v katerem je živel kralj. Imel je svilčnik, ki je sam pisal. Nekega dne je prišel tat in ga ukradel.

Kralj je razglasil, da tisti, ki mu prinese svilčnik nazaj, dabi vrečo zlatnikov. Tat je bil zelo prebrisan. Na grad je odnesel svilčnik in rekel kralju, da ga je našel. Stari kralj je bil že malce neumen in je verjel sleparju. Paklčal je svoje maže in jim naročil, naj prinesejo vrečo zlatnikov. V tistem trenutku je svilčnik napisal: »On je tat, ne dajte mu zlatnikov.« Stari kralj je nekaj časa strmel, potem pa paklčal stražo, da je tate odpeljala. Svilčnik je postal kraljev pomočnik. Skupaj sta se nekaj dni oddalila, kaj naj storita a prebrisanim sleparjem. Na koncu sta se oddalila. Tat bo moral do konca svojega življenja v svoji celici pisati besedo tat pod nadzorom svilčnika. Čez nekaj časa je spoznal pomen besede, ki ja je dolgo pisal. Skesal se je in se ponudil, da bo da amti delal dobra dela.

Svilčnik, ki je znal pisati in videti v dušo, je pregovarjal kralja, da ga je pamilostil. Prebrisanec je ostlejš živel pošteno življenje.

Bernarda Vogal, 5.c

ČUDNA GORA

Nekje na svetu je gora, ki se imenuje Nepremagljiva gora. Najbrž se sprašujete, zakaj ima gora taka ime. No, vam pa izdam skrivnost jaz.

Na to goro ni prišel nihče, razen nekaj živali in en sam človek, ki mu je bilo ime Lucky. In vsakdo izmed obiskovalcev je postal nekaj posebnega. Lucky je postal čarodej, zajec je dobil zlata krzna, koga je dobila zlate roge in prepelica je našla namesto naravnih jajc zlata jajca. Živali so poznale človeško govarico, igralo so na prava glasbila, so plesale in igralo nogomet in splot so se krasno zabavali. Lucky je bil največji svilčnik na Nepremagljivi gori. Za vse je vsak letni čas bil zabava. Od pomladi do jeseni, ko je bilo treba v hišo, so se igrali. Pogosti je bilo zelo mrzlo, zato so se greti ob topli peči, ki je bila večja od mihi, a manjša od podgane.

Spomladi se je nek mladenič opogumil in želel splezati na goro. Med plezanjem je padel v prepad in . . . sredi padea . . . in ta pri belem dnevu — ga ustavi neka nadnaravna sila, ga dvigne ter odnese čez vse odire naravnost v čudna hiša. Tam je spoznal čarodeja in živali, ki so živle z njim. Tudi mladenič je imel svoje ime, imenoval se je Srečka. Doma je s Karavke, majhne pokrajine v Sloveniji, a z veliko sreče.

Toliko so mi povedali o svojih čudovitih življenjih polnih dogodivščin. Oh, kaka rad bi bil z njimi in se zabaval! Tudi jaz bi rad na to goro—Nepremagljiva goro. Zdi se mi preveč negana, nisem taka pogumen kot Dario Karničar. Kaj pa vi?

Blaž Lečnik, 5.c

VEŠOLJČEK IN FIŽOLČEK

Nekje na sredi vesolja je živel Vešoljček. Bil je zelo razigran in srečda tudi zelo radoveden. Vesolje je preiskal po dolgem in počez, tako da od samega dolgega časa ni vedel, kaka bi se še obrnil. »Glej jo!« je rekla babica nekega dne, »na, poglej vendar, babica, to je tista žogica, o kateri se mi je zadnjič tako lepa sanjala. Odbijal sem jo in odbijal, ona pa je kar skakljala in skakljala, vendar mi ni pobegnila, zato se bom kar danes odpravil nanjo. Sem se že odločil, tako je, kar nanjo stopim.« »Pačakaj, Vešoljček, počakaj, kam tako hitiš?« se je nasmehnila babica in mi rekla, da mi bo o tej žogici povedala zgodnico.

Ta je Zemlja, dragi Vešoljček, in je tako velika, da boš ti dal vanjo svojo mala rakico, se bo kar zgubila. Za svojo žogico si boš moral nekaj manjšega namisliti, zato se kar adpravi še enkrat okrog vesolja, mogoče jo boš našel na tem planetu.

O tistem času pa se je na Zemlji začela dogajati nekaj zelo zanimivega. Vzklik je Fižolček. Tudi on je bil zelo radoveden, zato se je odločil, da bo zrasel tako visoko, da bo lahka vse videl. In je rasel in rasel, kar naenkrat pa je zrasel do vesolja.

Ta čuda, ki se je bližala vesolju, pa je srečda opazoval Vešoljček. Razigrani Vešoljček in radovedni Fižolček sta se najprej začudeno opazovala. Potem sta ugotovila, da bi lahka bila prijatelja. Ko sta se že vse zmenila o Zemlji in Vesolju, sta prišla do ideje, da bi zdaj mogoče Vešoljček lahko prehadil Zemljo.

In če danes kje vidite visok Fižolček, vedite, da se na njem skriva Vešoljček.

Luka Breznik, 5.c

POŠLAR (narobe zgodba)

Pred mnogo leti je živel deček, ki je želel postati poštar.

Nekega dne mu je mama naročila: »Pojdi k teti Mirti in ji reci, naj pride na kostanjev piknik. Nata pojdi k stricu Filnu in ga vprašaj, kdaj naj oče pride po mašt, ki mu ga je obljubil. Pojdi še k gospe Fridl in jo vprašaj, kdaj bo obleka narejena.« »Pravi,« je odgovoril deček.

Odšel je k teti Mirti in ji rekel: »Mama mi je naročila, da prideš na kostanjev mašt.« Teta je debelo pogledala in odgovorila: »Kdaj za parabito,« in zaprla vrata. Odšel je k stricu in ga vprašal: »Kdaj naj očka pride po obleko?« Stric je debelo pogledal in rekel: »Ne vem.« Odšel je še k gospe Fridl. Vprašal jo je: »Kdaj bo narejena piknik?« Gospa Fridl je začudeno pogledala. Ničesar ni rekla, temveč zaprla vrata.

Ko je prišel domov, se je samo hiral, kaka lahka je opravil ta težka dela. Mama pa je dejala: »Vsi trije so me klicali in vsi trije so mi rekli, da si nekaj zamešal.«

Deček je debelo pogledal in kratko odgovoril: »Ni človeka, ki bi bil brez napak.«

Alen Delić, 5.b

OSAMLJENA DEKLICA

Nekje daleč iz vasi je stala stara hiša.

V njej je živela redna družina.

Njihova deklica je imela komaj sedem let. Zelo si je želela v šolo, a niso imeli dovolj denarja, da bi ji kupili nova oblačila in šolske potrebšnine.

Čez leta dni ji je umrla mama, nato še oče. Deklica je bila zelo žalostna, ker je ostala sama. Zbog je marala sama skrbeti za hišo in hoditi v gozd po hrano. Velikokrat je jokala, a ni nič pomagala. Blizu hiše je tekel čist potoček. Tja je hodila po vodi. Nekega dne je v gozdu srečala pra. Tekla je za njim. Pripeljal jo je do hiše, kjer sta živela dedek in babica. Deklice sta se zelo razveselila.

Zbog je srečno živela pri njiju. Pomagala jima je pri hišnih opravilih. Skratka v hišo je prinesla veliko sreče in veselja. Tako nihče ni bil več osamljen.

Nena Funtek, 5.a

POGUMNA PRIJATELJA

Nekoč sta živela Jure in Peter. Bila sta velika prijatelja. Obiskovala sta četrti razred. Skupaj sta se potepala po vasi in nagojale mlajšim otrokom.

Či šoli sta bila najbolj poredna fanta. Imela sta same slabe scene. Mačna pa sta bila taka, da sta celo avtomobile metala po zraku. Komaj sta čakala, da bodo počitnice. Fanta sta ljudem hotela pokazati, kako sta pogumna. Zmenila sta se, da gresta poiskat medveda in ga pripeljata v mesto. Prvi dan jima ga ni uspelo najti, drugi dan pa sta ga srečala. Bil je zelo velik, zato se mu nista upala približati. Od daleč sta ga opazovala. »Kaj pa iščeta?« ju je vprašal medved. Fanta sta najprej obstala kot okamenela, nato pa jo pobrisala domov. Pogum jima je čista upadel. Pzudje so to videli in so se iz njiju norčevali.

Jure in Peter se nikoli več ne bosta delala raznega in pogumnega. Ta dogodivščina ju je izužila. Postala sta bolj prijazna in pridna.

Jernej Peškeržnik, 5.b

ČUDEŽNI STOL

Nekoč sta živela Iva in Berta. Imela sta svoja hiša. Iva je popravljal stare predmete, ona pa je skrbelo za red v hiši.

Iva je stare predmete pa naredi popravljal v kleti. Vedno je sedel na starem stolu ob stari mizi. Nekega dne se je pokrivila klop v kuhinji. Vedel je, da bo moral narediti novo. Ko je mojster odšel spat, se je stari stal, na katerem je Iva vedno sedel, kadar je delal, prebudil. Začel je z izdelavo nove klopi. Celo noč je garal in ko je Iva zjutraj prišel v klet, se ni magel načuditi, ko je zagledal že nedokončano novo klop. Ker je bil zelo pozabljiv, je mislil, da je ta del klopi sam naredil prejšnji dan. Zato je normalno nadaljeval z delom. Naenkrat je zaslišal: »Kosilo!« In tako je odšel h kosilu. Med njegovo odsotnostjo se je stari stal spet prebudil in dokončal klop. Ko se Iva vrne v klet, od začudenja izbulji oči, vendar o čudnih dogodkih pred ženo molči. Čez nekaj dni odnese klop v kuhinjo in jo da na mesto, kjer je bila prej stara. Toda njegova draga žena mu je naložila že druga dela. Narediti mora novo kuhalnico. Stara in polomljena je dal v žep in odšel v delavnico. Tam jo je dal na storo mizo in odšel ven. Čez nekaj trenutkov se je vrnil in zalotil stal pri izdelovanju nove kuhavnice. Sprva se je zelo začudil, nato pa mu je postajala vedno bolj jasna, od kad taka hitra nova klop. Ko se mu je v glavi vse zjasnilo, se je nekako spoznamel s stari, odločil tudi za Iva čudežnim stolom.

Od takrat sta Iva in stal s skupnimi močmi izdelovala nove izdelke. Postala sta velika prijatelja. Iva je postal najhitrejši in najboljši mizar daleč naokoli, vendar skrivnosti o starem stolu ni nikoli nikomur izdal.

Marko Šteharnek, 5.c

TUDI LILIPUTANCI SO NAS OBISKALI

V našem razredu smo zelo pridni učenci. Ravno smo se učili slovenščino. Kar naenkrat se je na moje mizo pripeljal majhen, čeden liliputanček. Ustrašila sem se in zaspila. Škočil je v mojo patesnico in v naslednjem trenutku se je znašel na kontrolni nalogi. Imela sem že rešene naloge. Opazovala se ga. Počepnil je, si sleknil hlače in se podelal. Nato se je rešal kot nor. Učiteljica je počasi stopala k meni. Rekla in videla ni nič, jaz pa sem videla in vohala grozne duhove. Prijela sem radirko in radirala. Madož je bil še večji. Smrdelo je še bolj. Liliputanček pa se je še kar pačil in rešal. Od daleč sem slišala glas učiteljice: »Tanja, ali je kaj narobe?« »Ne!« sem bila kratka. Solza mi je kapnila na list in zadela je malo kloba. Liliputanček se je zvesnil: »Ali sem naredil kaj narobe?« Kanila je druga solza. Takrat je z rokama kaknil moj list in spet je bil čist kot prej. »Vidiš, malo sem se pošalil, ampak znam ravno toliko kot ti!« Kopal je bilo kot prej. List je bil čist in lepo popisan. V zahvalo sem se mu nasmehnila. Kašepetala sem mu, da naj rajši gre. žalostno je dvignil roko v pozdrav. Takrat sem se pravič srečala z liliputančkom in še danes me obišče kdaj pa kdaj. Včasih zna več in včasih manj. Ampak ljub temu mi polepša dan. Vedno je vesel, nasmejan, zdrav, nagajiv in dobro volje. Temu bi rekla, da je nalezljiva sročca.

Tanja Novak, 5.b

PRITLIKAVEC – NAŠ ŠOLSKI PRIJATELJ

Neko zimsko noč, ko sem spal, sem slišal šumenje. Prižgal sem luč in pozorno prisluhnil. Šumenje je prihajalo iz omaro. Vstal sem, mimogrede pobral ravnilo in odprl omaro. Razgledal sem možička velikega za mojega pol prsta. Vprašal sem ga, kdo je? »Kerijo, jaz sem Gašper,« je spregovoril. Nisem vedel, ali sanjam ali je res. »Pa ne, da si se me ustrašil.« Klesel je na moje roke in dodal: »Pridi, greva v posteljo, zebo me!« Odnesel sem ga v posteljo in ga pokril. Bil je zelo glasen, zato sem rekel, da mama spi in da naj bo tiho. Ugasnila sva luč. Čelo noč mi je pripovedoval o pritlikavcih.

Kmalotraj sem pogledal nazaj, tjer je ležal Gašper. Smrdel je. Nisem ga hotel zbuditi, vendar sem ga moral. Bil je vesel, da sem ga zbudil. Nisem vedel, kaj naj z njim, ker se je prebujala mama. Skril sem ga. Ko je mama šla v kuhinjo, sem z njim odhitel v šolo. Tega dne smo pisali kontrolno nalogo. Ko sem prišel v učilnico, sem se usedel v zadnji klopi. Dal sem ga v torbo. Pripravil sem si stvari za kontrolno nalogo. Na začetku mi je šlo lažje, na koncu nisem znal. Vzel sem svinčnik in ga vrzel na tla. Pobral sem ga. Medtem sem rekel Gašperju, naj mi pogleda v zvesek za matematiko, koliko je enajst na kvadrat. Pogledal je in mi skočil na ramo. Povedal mi je. Dobil sem petico.

Po pouku sem odšel naravnost domov. Mama me je vprašala, kaj bi jedel. Kašlel sem si gobore juho. Je

jaz ne jem rad, ampak rekel sem zato, ker to najraje je Gašper. Mama mi je dala denar zanjo. Odhitela sva

na juho. Jedel je samo on. Ko sva prišla domov, sva se šla kopat, potem pa spat. Kmalotraj sva spet odšla v šolo. Tako se minovali dnevi.

Nekoga dne pa so učenci pregledovali nalogo. Jaz sem bil na hodniku. Našli so Gašperja in me poklicali. Povedal sem jim vse o njem, kako mu je ime in da je prijazen. Čez nekaj časa smo bili že prijatelji. Postal je naš skrivni sošolec. Ko smo pisali test ali kontrolno nalogo, nam je pomagal. Po pouku smo se vedno igrali na dvorišču. Bil je naš najboljši prijatelj. Dnevi so minovali in naglo se je približevala jesen. Vedel sem, da te dni Gašper odide domov k družini, ki se pripravlja na zimsko spanje. Postal mi je težko, ker sem se zavedel, da bom ostal brez prijatelja in tudi učiti se bom moral sam.

Ko sedaj sedim v svoji sobi, pogledujem proti oknu, če bom razgledal Gašperja, čeprav vem, da je to nemogoče.

UPANJE ŠE VEDNO OSTAJA.

Marko Lesičnik, 5.a

OSMOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO IN POSLAVLJAMO

NAŠ RAZRED JE 8.A,
ki sedem let hvalili so ga.
Toda letos učiteljem skrbi je povzročil
in jim nekaj sivih las naredil.

RAZREDNIČARKA VANJA se rada nasmeji,
čeprav včasih z nami veliko pretrpi.

NEVENKA tiho sedi
in redkokdaj spregovori.

LEA v prvi vrsti sedi,
vendar zelo rada govori.

KARIN zraven nje sedi
in s strahom v učitelje strmi.

Tudi VESNA zgovorna je postala
in z uspehom navzdol je shabala.

LUKA ZIH za dekleti strmi
in si resno prijateljico želi.

GAŠPER po smučini rad drsi
in si druge premagati želi.

MATEJ z bujno frizuro po šoli drvi,
tako da ga opazijo vsi.

FRANCI ves tih v klopi sedi
in gleda, kako v razredu bobni.

NEJC MLAKAR prava nadloga je,
ampak vseeno dober prijatelj je.

ŽIGA hitro razjezi se
in le stežka ohladi se.

SARA za vsako stvar se smeji,
čeprav to drugim sploh smešno ni.

SVETLANA vzdevek Ceca ima
in na Javorniku vsakega skejterja pozna.

DEJAN se rad zaspí,
ko v šolo pridrvi,
pred ogledalo pohiti, da si frizuro uredi.

ANA pravi knjižni molj je
in za dobro šalo vedno pripravljena je.

ZALA se rada smeji
in vsak dan v šolo rada pohiti.

MAJA OSENJAK prava tekmovalka je,
saj vsakega tekmovanja udeleži se.

TATJANA rada o nogometu govori
in pri Zahoviču ji žarijo oči.

MAJA KOVAČIČ same petke ima,
čeprav je niti minute ni doma.

JAN IN SIMON ponekod v zadnji klopi sedita
in dosti o fusbalu govorita.

MATIC naš velik poba je,
kar 180 cm visok je.

ALEŠ glasno na kitaro igra,
a JANI s pozavno preglasi ga.

Kadar NEJC ŠKRUBE spregovori,
ves razred v smeh se spusti.

LUKA VRHOVNIK prava sitnoba je
in s tovarišicami rad krega se.

Zdaj spoznali ste učence in razredničarko 8.a;
s to pesmico se poslavljamo od vas
in želimo, da se še kdaj spomnite na nas.

8.b SE PRESTAVI

NIKO rad zgodovino ima,
vse drugo mu je tralala ...

TADEJA dobro ima postavlo,
zato vsakemu fantu zmeša glavo.

DRAŽEN med poukom večkrat kaj narobe naredi, zato
skoraj vse ure pri ravnatelju presedi.

KATJA za šolo se je rada uredila,
zato večkrat je v šolo zamudila.

DAVID rad postal bi fizioterapevt,
a še bolje mu leži inštrument.

SIMONA rada živali ima,
zato veliko o njih zna.

ŽELJKO zjutraj rad dolgo spi,
zato v razred kot fedra pridrvi.

MANJA v smehu rada solze ima,
zato se ji nasmejimo iz vsega srca.

ZEDIN rad se smeji,
a med poukom mu za tumarije ni.

KLAVDIJA tihi glasek ima,
ko je živčna,

ga pa prav povzdigniti zna.

NEJC: Ko mu dekle nameni pogled,
takrat sesuje se mu ves svet.

NATALIJA se vedno telovadne kože je bala,
zato je tovarišico skoraj v smrt poslala.

GAŠPER dobro se je učil,
dokler v klapo ni zavil.

VESNA je športnica cela,
saj je na šestdeset metrov rezultat 9.1 imela.

DAVORIN same petke ima
in zato šponov ne pozna.

MAJA prav nič pridna ni,
ker zmeraj kakšen izgovor izmisli si.

MATEJ dobro se uči,
čeprav cele dneve na igrišču preždi.

NEJA umetnica je naša,
ker vedno Picassoja oponaša.

TILEN hitro živčen je
in nas v zadrego spravi vse.

JERNEJA oblači se lepo,
zato marsikateri fant opazi jo.

ANJI najbolj odbojka diši,
zato se vedno za žogo podi.

INES prava je plesalka,
zato v šoli večkrat manjka.

JANA najbolje se uči,
zato vsako kontrolno pet dobi.

BOJANA V.: izziv do sedaj sprejeli smo vsak,
a najhujši je bil ta,

da že prvi dan z novo razredničarko
moralimo se spoznat'.

Komaj prvo uro smo jo sprejeli,
naslednjo uro že nov šok smo doživeli.

OSMOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO IN POSLAVLJAMO

Ko v 6. razred smo stopili,
so učiteljico **KAROLINO** nam dodelili,
a ona drugega sinka je rodila,
zato smo kot osmošolci **LOJZETA** dobili

in mu skrbi velike povzročili.
Riše gore, kaže hribe,
a tudi če bi premikal kotline,
8.c »žlahtnoba« ne mine.

GAŠPER se rad pesmice na glas uči,
a vseeno najraje tiho v klopi sedi.

MITJA rad za puncami pogleda,
a ko mu učiteljica zagrozi,
vedno pozabi na ljubezenske skrbi.

SAŠO trenira samo zato,
da mišice in temna polt krasijo mu telo.

Drugi **SAŠO** z mobijem se rad igra,
ker tehnologija miru mu ne da.

EMIRJU slovenščina res ni pogoj,
angleško znanje zanj je dovolj.

Čeprav **JANEZ** velike in suhe je postave,
mu plesni koraki delajo težave.

BOJAN se karate uči, skače in se smeje,
v šoli dobro se uči – že do 100 prešteje.

ŽELJKO naš pred poukom nogomet nabija
in ob tem kalorije zbija.

DOMEN je prijatelj pravi,
saj vedno z žvečilko jutraj nas pozdravi.

DEJAN spremenil si je postavo,
zdaj gleda za vsako bejbo pravo.

ADAM odporen na vse ljubezenske je probleme,
raje zunaj se podi,

kot da ga kakšna punca ulovi.

ANJA si srečo išče,

saj Nejc premaknil je njeno težišče.

INES se je odločila,

da od življenjske ljubezni se ne bo ločila.

MAJA v parku z gimnazijci vsak dan se zabava,
saj marsikoga preseneti njena postava.

SLAVICA slovenščino zdaj zna,

saj učiteljica Kos ji dihati ne da.

Ime ji je **VESNA**, se piše Oprešnik,

po domače ji pravimo kar čokoladečnik.

Če **PETRI** dodali bi gram ali dva,

bi še lepša punca bila.

LEA rada na Čečovje zahaja

in Tilenu poljubčke sladke daja.

ARIJANA za igranjem nori,

vendar Hollywood pred njo beži.

LANA brez make upa ne bi preživela;

belo, rdeče, črno, plavo,

to za njo je ta pravo.

MAJA rada se smeji

in v Vivi venomer čepi.

KARMEN rave poslušaj,

zato ocena fizike se spuša.

TADEJA frizerka bi rada postala,

da fantom peruti postrči bo znala.

Učitelji ste se veselili,
da se nas boste končno znebili.

Starši so komaj čakali,

da bomo dijaki postali.

Mi pa vemo,

da malce vam je pa vendar hudo.

Če smo kdaj kaj narobe naredili,

ste nam vedno nekako oprostili.

Sedaj bomo na čisto novo pot stopili,

se življenja veselili.

Vedno pa nam boste v spominu tisti ostali,

ki ste nam prvi možgančke prali.

VALETA 2000/2001

»V človeškem srcu, čuj, nade se rode ...«

Začelo se je v daljavi motni, zažarelo kot
zvezda na nebu in steklo kot reka po svoji
strugi.

In upanje je tu! Žareče in čisto, svetlo in
nežno. Vse se začne z upanjem v življenje,
ki nam je zapisano v naš čas, namenjen
samo nam.

Moje življenje se je začelo pred petnajstimi
leti; od takrat se je že veliko spremenilo–
največ sprememb pa se je zgodilo ravno v
meni. Rastem, se razvijam, klonem, se
pobiram, gledam nazaj in naprej–skratka, se
spreminjam. Moja stalnica je moja mama.
Ona je tista, ki me je potisnila v življenje in
me učila določenih vrednot–naučila me je, da
je življenje samo največja vrednota.

Življenje je zame kot zvezda; kadar sem
miren, sijem z vso močjo. Kdaj tudi za
trenutek zbledim, ko se mi zdi, da ni izhoda
iz problema. Pa vendar vem: tukaj sem in
zdaj in življenje teče dalje . . . vsak problem
je rešljiv.

Upanje je to, ki me ohranja. Upanje, volja in
vztrajnost so nekoč poplačani.

ZATO – naj sijajo zvezde z vso močjo ali tudi
manj, naj tečejo reke po svojih strugah in naj
se ne ustavljajo. Nekje v daljavi ali čisto blizu
sem jaz, si ti, sva midva, so oni . . . in . . . vse
to so naša življenja, ki jih je vredno živeti.

Tilen Rotovnik, 8.b

Osmošolci zamišljeno gledamo v dneve preteklosti

Preteklost, čas, ki je minil. Vsak človek in vsaka stvar ima svojo preteklost. Naša preteklost je kot knjiga, ki ima mirna poglavja, dramatične prizore in zanimiva nadaljevanja. Mnogi se svoje preteklosti neradi spominjajo, ker je siva in tragična. Raje živijo za sedanjost in za čas, ki bo prišel. Jaz se rada spominjam svoje preteklosti, ker je svetla in srečna. To je le del knjige, ki še zdavnaj ni končana. Želim si, da se bom lahko kasneje, ko bom stara, ozrla nazaj v preteklost in rekla: »Presneto. To je bilo sijajno življenje.«

Maja Kovačič

Ko sem dobil računalnik, sem bil vedno manj zunaj. Lepo se je spominjati starih časov. Misel na preteklost pa ni vedno lepa. Velikokrat je boleča. Slabe ocene se hitro pozabijo, včasih pa so usodne za tvojo prihodnost. V takih trenutkih razmišljanja postaneš pesimističen, v tvojem srcu se naseli žalost.

Jan Kokol

Ko tako zamišljeno gledam v dneve preteklosti, si želim postati spet majhen otrok, ampak potem si vedno rečem: »Pusti preteklost in pomisli na prihodnost!«

Svetlana Subić

Razmišljam, kolikokrat sem razveselil oz. razočaral svoje starše, a kljub temu sta mi vedno stala ob strani in mi pomagala. Vprašam se, ali sem jaz naredil dovolj. Ko se tako spominjam svojih let nazaj, ugotovim, da nisem dosegel tistih ciljev, ki sem si jih zadal.

Velikokrat mi je spodletelo, razočaral sem starše in tudi sebe. Mogoče sem kdaj razočaral tudi kakšnega prijatelja ali prijateljico. Dneve preteklosti si bom vedno priklical v spomin, kajti ti bodo tudi vodilo v mojem nadaljnjem življenju.

Želim si, da bi bila starša ponosna name, me imela rada, da bi se razumeli, kajti to je največja vrednota vsake družine ter da se bomo vsi skupaj z nasmehom spominjali mojih preteklih dni.

Luka Vrhovnik

Imam čudovitega očeta. V vsem mi ustreže, mi pomaga, me razume in izpolni vse moje želje. Če bi pri njem kaj spremenila, bi bilo to, da bi bil več doma. Ko sem bila še majhna, je veliko službeno potoval in ga skoraj nikoli ni bilo ob meni. Celo prepoznala ga nisem več, saj je bil v Ameriki skoraj štiri mesece. Sama z njim nisem hotela do trgovine. Bil je zelo žalosten, saj so mi pri tem tekla "krokodilje" solze. Danes potuje manj, a ga vedno, ko ga ni, pogrešam.

Razmišljam: Bi lahko kaj spremenila? Bi bilo kaj drugače? Verjetno ne. V življenju se pač učimo na napakah. Razmišljamo o njih, se o tem pogovarjamo s starši in prijatelji. Tok življenja nas nosi naprej. Nismo kot odrasli. Razmišljamo in govorimo drugače, čeprav od nas pričakujejo nasprotno. Veliko več se pogovarjamo o prihodnosti, naših ciljih in pričakovanjih. Se nam bodo uresničile želje? Kdo bi vedel? Samo upamo lahko.

Zala Paradž

Tisti, ki smo morali vsako jutro v šolo, smo o njej razmišljali malo drugače. Zdelo se mi je dolgočasna, prezahtevna in utrujajoča. Starši so me vzpodbujali in trdili, da so jim muke v osnovni šoli le koristile. Ugotovil sem, da se moram prilagoditi, se pripraviti in čimveč odnesti, toda... Ali sem to ugotovil prepozno?

V šoli je potrebno pokazati določeno znanje. To znanje je potrebno pridobiti. Večina nas ni tako srečnih, da bi vse padlo z neba, čeprav sem sam tako mislil. Najlepše bi bilo vse popoldneve preživeti na motorju, v redovalnici pa bi bile same lepe ocene.

Učiti bi se moral sprosti, ne pa en dan pred kontrolko. Preveč sem se izogibal učenju in tako bom težje dosegel svoje cilje. Ugotovil sem, da uspevajo tisti, ki so se učenju posvetili bolj resno. Šola je naše življenje, je vzletna steza za naprej.

Gašper Stražinskič

Včasih se zamislim v svoje pretekle dni. Zdi se mi, da je življenje zelo kratko, če pa pogledam na starost, se življenje zdi kot kakšno veselje, ki mu ni konca. Ko si majhen, živiš v svetu domišljije, sploh ne veš, koliko let življenja je še pred teboj. Ampak, ko vedno bolj odraslaš, se zaveš, da živiš in da boš nekoč nekaj postal.

Ko gledam na svoje pretekle dni šolanja, ki sem jih doživel, se mi zdi, da se nikoli nisem dovolj trudil. Ampak nadoknaditi tisto, kar je že bilo, je težko. Nikoli se ne smeš truditi za nazaj, ampak vedno za tisto, kar še bo. Truditi se moraš za veliko reči, za šolo, za obnašanje. Življenje ni tako dolgo, kot se zdi, vse še prehitro mine. Če imaš v življenju kaj slabega, si želiš, da bi vsega bilo čimprej konca, če pa je kaj dobrega, si želiš, da bi trajalo večno.

Ampak to ne gre, vsemu se je v življenju treba privaditi. Živeti moraš, če je slabo ali dobro. Če pogledam v preteklost nekaj let nazaj, se vidim takšnega: dečka, ki teka naokrog brez obveznosti, z nemogočo družino, polno nagajivosti in nenavadnih pustolovščin. Naenkrat sem prišel v drugačen svet, lepši in bolj urejen. Nekaj časa sem živel v tem svetu in se tudi spremenil. Postal sem boljši, kot sem bil. A ne za dolgo, čez nekaj časa sem se spet začel spreminjati na slabše. Toda to ne pelje nikamor. Spožal sem, da živim takšno življenje, kot si ga naredim. Potrudil se bom, da bom v življenju uspel.

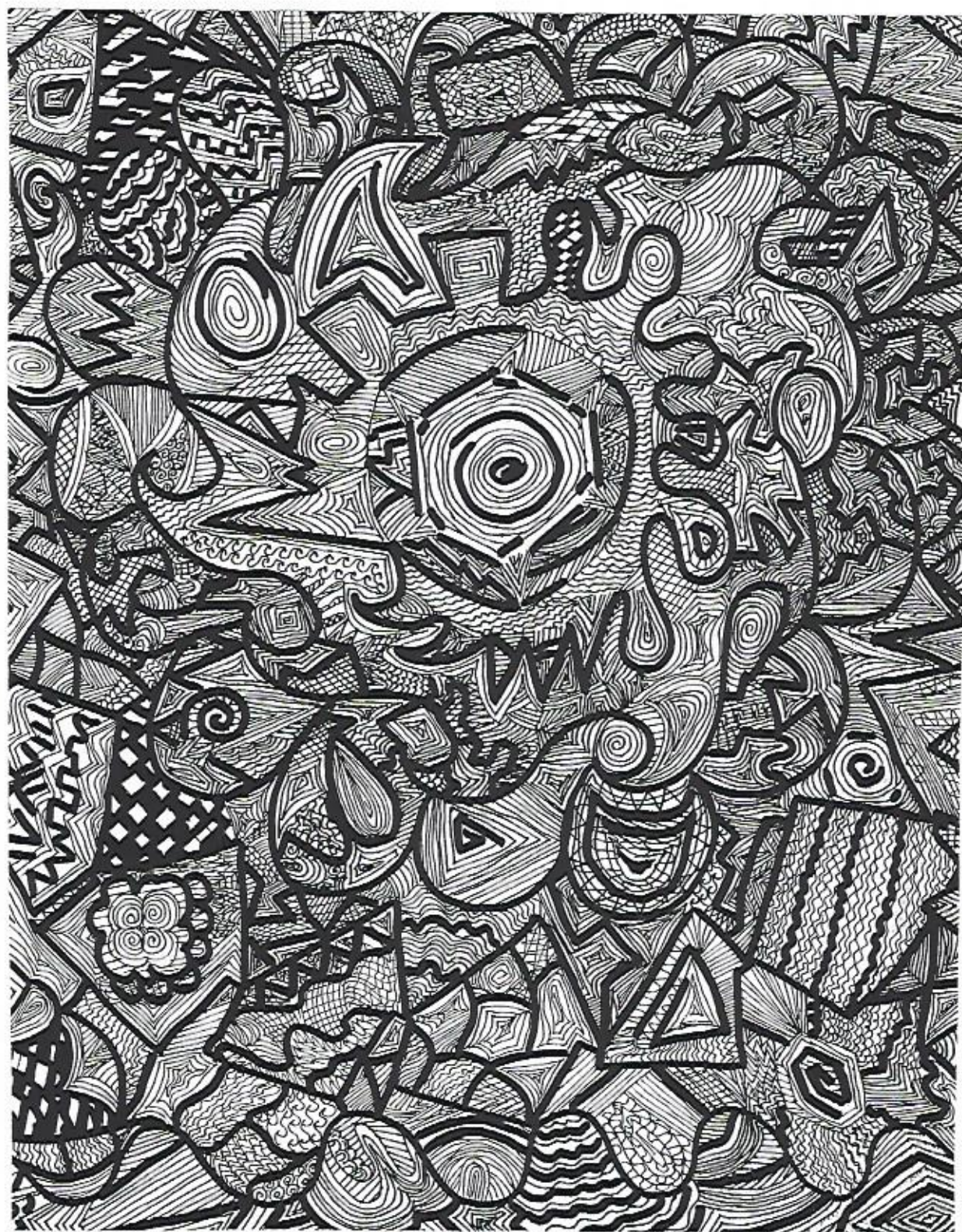
Matej Arl

V življenju sem preživel marsikaj dobrega, na žalost tudi marsikaj slabega, ampak vem, če bi imel priložnost še enkrat začeti znova, priložnosti ne bi izkoristil, kajti življenje, ki ga živim, je kljub vsemu slabemu zanimivo živeti. Če bi mi kdo rekel, da moje življenje nima pomena, se ne bi zmenil zanj, ker dobro vem, da ima pomen, ki ga bom jaz razkril in bom živel življenje, kolikor se bo le dalo.

Jani Matečko

Včasih si prav želim, da bi se lahko vrnila nazaj v zgodnje otroštvo, saj vidim, kako se bratec zabava. Toda, če prav pomislim, kaj vse bi zamudila, če bi se vse skupaj ponovilo, živim raje v sedanjosti in uživam življenje.

Ana Suhodolčan

S A M O R A S T N I K

Uredila in oblikovala:

Uvodne misli:

Naslovnica:

Likovna oprema:

Vanja Benko, mentorica

Veronika Budna, 5.a

Lojzi Pisar, 5.b

Detalji s črtami so izseki iz risbe petošolke Katje Franc in jih lahko poiščete v zgornjem izdelku. Ob linorezih so zapisana imena posameznih učencev.

MAJ/JUNIJ

2001

